

Влезе едно непознато дете, запъхтяно и изпотено.

— Писмо за директора.

Директорът, който пишеше на масата, стана и пое писмото.

— От къде е?

— От директора на Чоперково.

Директорът скъса бързо плика, отвори, прочете и скокна:

— Господа, — обърна се той към учителите, — инспекторът иде.

Учителите се струпаха оживено над преписката, която директорът държеше в ръцете си.

— Бил в Чоперково и е тръгнал за тук. Бъдете готови, може да ни изненада всяка минута.

— Аз подозирах, — каза един от по-старите учители. Преди три-четири деня получих последните книжки от неговото детско списание. По това познах, че ще тръгне по ревизия.

— Собствено. той ходи да събира абонамента си, — каза една учителка. Боже мой, аз едвам успях да запиша две деца. Но кога ще прибера абонамента — не знам.

— Вие, госпожице Стоянова, записахте ли абонаменти?

— За кое? — попита Пенка Стоянова.

— За детското списание „Чурулик“, редактирано и издавано от нашия инспектор.